

Eta megígérte magának a nyáron, hogy kerül minden összetűzést, ha újra iskolás lesz. Most meg, már iskola előtt, máris belegabalyodott.

Mari ugyan miről gondolkodik? A pulcsiról, amit elveszít és a nadrágszíjről, amit kikerülhet?

— Jöhetsz, idősebb! — Eta engedelmesen indul, de most már nemcsak ezt az embert utálja, hanem saját magát is.

— Te következel, Mari! — Az ajtóban kerülnek el egymást, némán, leszegett fejjel, mintha az egymásra nézés is tilos volna.

Ez hamar ment. Megúszták sírás és hurrák nélkül. Mari mégis támolyog, mintha nagyon megverték volna.

„Szörnyű — gondolja Eta. — Szörnyű, hogy ez tudta, mit fogunk választani. Ez a disznó tudta előre.”

Egymásra néznek a hűgával. Véletlenül. Szégyellik magukat. Mintha csúnyán összemocskolódtak volna. És nem megnyugtató, hogy mind a ketten.

